

НАШКОДИВ, ТО Ж СИДИ ТИХЕНЬКО!

Петро сусіду знов нашкодив □
Обмазав двері дядьку брудом,
Був хлопець хамської породи,
За що його й цурались люди.

Як водиться, завжди знайдеться
У підворіттях парубота □
Про неї саме тут і йдеться □
Щось скоїти б після роботи.

Ото такими й виростають,
Робити капості навчаться,
Під регіт шкодять і марають,
А як спіймався □ відпираться.

□ Ой-ой! □ Петро наш репетує,
Бо дуже жалиться крапива,
□ Хоч бог іздалеку не чує □,
Радіє хлопець терпеливо.

А ті □ в рукав собі регочуть
(не винні ж, зовсім ні причому),
Повз дядьків двір кудись дрібочуть,
Мов поспішаючи додому.

З малої шкоди виростають

Колись негідники великі,
Переконань своїх не мають,
Не люди, а людці безликі.

Петро ж оговтався у ролі □
Серед тузів він вже шестірка,
Ніяк без нього в тому колі,
Є показати кому одвірка.

І він свою значимість цінить,
Побити вікна вимагає,
Від злості кругом рота пінить,
Але підтримки щось не має.

Для кого, хлопці, він старався?
Розвеселяв вас на вечірці,
Чекав подяки, та діждався
Те, що належить лиш шестірці.

Дата написання вірша: 2021-01-14